

ANDRANİK AZİZ SİMONYAN'IN ANLATTIKLARI
(1902, ALAŞKERT [ELEŞKİRT], KARAKİLİSA DOĞUMLU)

Ben 1902'de Alaşkert'in Karakilisa Şehri'nde doğdum. Ailemiz sekiz candan oluşuyordu : babam Aziz, annem Hamas, ağabeyim Misak, kız kardeşim Verguş, ben Andranik, Artavazd, Garnik ve büyükannem Nargis. Babam kumaş ticaretiyle iştiğal ediyordu; bir ticarethanesi, şehre fazla uzak olmayan Köseadağ adı verilen dağlarda 16 çoban gözetiminde beslenen iki binden fazla öküzü, ineği ve koyunu vardı.

Biz huzur içinde ve rahat bir yaşam sürüyorduk. Birinci Dünya Savaşı patlak verdiğinde, Türk Hükümeti seferberlik ilan etti. Askere gidenler bir daha geri gelmedi. Hükümet, ordu için gerekli olduğunu gerekçe göstererek babamın 500 koyununa ve kumaşlarına el koydu. O günlerde Bitlis'te, Sasun'da ve başka yerlerde Ermenilerin katledildiği ve sıranın bize gelmekte olduğu, bizi de tehcir edecekleri haberleri ortalıkta dolaşmaya başladı. Karakilise Ermenileri korku içerisindeydiler ve kendilerini savunmaya hazırlanıyordu. Her an tehlikeyi bekledikleri için pencerelerin önlerine kum çuvaları yerleştirdiklerini ve silah satın aldıklarını hatırlıyorum.

Bir gün çok sayıda atlı Rus Kazak ve Ermeni gönüllü geldi. Şehirdeki Ermeniler kurtarıcı orduyu büyük coşkuyla, tuz ve ekmekle karşıladılar ve onların bir kısmını kendi evlerinde konuk ettiler. Biz de subaylara iki oda tahsis ettik. Böyle huzur içinde aylar geçti. Bir gün Rus birlikleri geri çekileceklerini, Ermenilerin de kendileriyle beraber göç edeceklerini, kalmaları durumunda Türklerin onları katledeceklerini söylediler. Halk ne yaptığını bilmez bir halde, ne vasıta bulduysa onla yola düştü. Bizim dört tane sağmal ineğimiz ve bir atımız vardı. Babam ineklerin sırtına en gerekli eşyaları ve erzak yükleyip; atın sırtına da bir heybenin bir gözüne Artavazd'ı ve diğer gözüne de Nazik'in üç yaşındaki oğlunu yerleştirdi. Annem de kucağında yedi aylık Garnik'le ata bindi. Ben yürüyebiliyordum; büyükannemin elinden tutarak yola düştük.

On beş gün boyunca dağlardan, vadilerden geçtik; yolda birçok insan bitkinlikten ve hastalıklardan öldü. Daha rahat yürüyebilmek için kadınların kucaklarındaki çocukları taşıyamayıp onları yolun kenarına terk ettiği veya eşyalarını bir tarafa attığı oluyordu. İğdır'a vardık. Bütün muhacirler İğdır'a doldu. Milli kuruluşlar muhacirleri arabalarla Yerevan ve Eçmiatsin'e naklediyorlardı. Bizi Yerevan'a götürdüler; bir kilisenin yakınında arabadan indirdiler. Orda ne kadar kaldığımızı hatırlamıyorum. Bize Kond'da bir konut verdiler. Sonra babam Beybutovski Sokağı'nda yaşlı Arşak'ın evinde bir daire kiraladı. Fakirdik. Babam bütün servetinden ancak 20 altın kadarını yanına alabilmişti; bunları ve annemin takılarını satarak iki yıl yaşadık.

Ben dördüncü sınıfa kadar okula gittim. Ondan sonra paramız tükendi; gazete, su satarak para kazanmaya başladım. Babam hiçbir işte çalışmıyordu; böylece maddi durumumuz giderek bozuldu. Babam iki kişi eksilsin diye, beni ve büyükannemi Kars yakınlarındaki Sokotlu isimli bir köye götürerek yakın bir dostunun yanına yerleştirdi. Sonra babam beni yeniden

Yerevan'a getirdi. Daha sonra da Eçmiatsin'e götürüp yetimhaneye koydu. Yetimhanede bir yıl kaldım. Verdikleri yiyecek o kadar azdı ki, açlıktan kıvranıyorduk ve bir gün benim gibi üç başka çocukla beraber yetimhaneden kaçıp Yerevan'a gittim. Gazete satmaya başladım.

1919'da Rusya'ya gitmek üzere yola düştük. Yerevan tren garında bir vagonun içine oturduk. O zamanlar istasyon şefi Şahkhatuni'ydi; yakışıklı, kara gözlü, kara kaşlı bir adamdı. Korumalarıyla gelip pasaportlarımızı tetkik etti. Sonra tren hareket etti.

Yolculuk çok zordu; zira Türkler her yerdeydi. Trenin herhangi bir istasyonda günlerce kaldığı durumlar oluyordu; biz bu durumlarda yük vagonlarına geçiyorduk. Yolcular çoktu; yer dardı; yiyecek ise hiç yoktu. Pislik ve bitler içindeydik. Bu dayanılmaz, eziyetli bir yolculuktu. Amacımız Tiflis'e varmaktı; zira ablam Sandukht kocasıyla orda yaşıyordu. Novorosisk'e giden bir gemiye binmek için Tiflis'ten Poti'ye gittik. Sonunda gemi gözüktü ve biz ailece gemiye bindik; geminin güvertesinde yere oturduk.

Gelencik'te halamın evinde bir ay kaldık. Ordaki Ermeniler daha 1896 yılında oraya göç etmişti ve hemen hemen hepsi de gemilerde hamal olarak çalışıyordu.

Sonra Novorosisk'e gittik. Orda üç yıl yaşadık. Benim iyi bir işim vardı; ama ailemiz İran'a taşındı; ben de onlarla birlikte gitmeye mecbur oldum; zira ailenin tek çalışan ferdiydim.

Tebriz'de bir ev kiraladık; ama çok fazla işsizlik vardı. Sovyet iktidarının kuruluşundan sonra Ermenistan'dan kaçmış sürgündeki Daşnaklar orda toplanmıştı. 1921'de o Daşnaklar arasında Ermenistan Cumhuriyeti'nin üst düzey bürokratları, aydınlar, müfreze komutanları ve meşhur şahsiyetler bulunuyordu. Tebriz'de iki kilise, birkaç ilkokul ve bir piskoposluk bölge ortaokulu vardı. Piskoposluk bölgesinin dini önderi Nerses Başpiskopos Melik Tangyan'dı. Piskoposluk bölge ortaokulu meşhurdu ve bütün İran'da bir benzeri daha yoktu. Öğretmenler sürgünde yaşayan aydınlardı : Acaryan ve başkaları. Piskoposluk ortaokulunu bitirenler İran'da Ermenilerin yoğun olarak yaşadığı şehirlere ve köylere gidip öğretmen oluyorlardı; onları görevlerine Daşnak Partisi gönderiyordu. İran'daki okullar adı geçen parti tarafından yönetiliyordu. Pazar akşamları dans partileri düzenlenen bir Ermeni kulübü de vardı. Bay Levon Grigoryan tarafından yönetilen dört sesli bir koro da bulunuyordu. Bu şahıs çok sayıda kemancı yetiştirdi; o çok usta ve yetenekli bir sanatçıydı.

Tebriz'de yaşlayan Ermeni sürgünler dışında, 1914'de göç etmiş ve Tebriz'e yerleşmiş Türkiye Ermenileri de vardı. Ermenilerin hissedilir bir kısmı şarapçılıkla iştiligal ediyordu. Zanaatkârlar da vardı; tüccar hemen hemen yoktu; zira ticaret yerli Türklerin elindeydi; Ermenilerin onlarla rekabet etmesi mümkün değildi. Budağyanlar, Arzumanyanlar, Bağdasaryanlar, Melik-Aslanyanlar, vb. gibi bir düzine zengin Ermeni tüccar vardı. O zamanlar hükümdar Rıza Şah'tı. Ülke işsizlikten kıvranıyordu; fabrika yoktu; sadece tarımla geçiniyorlardı. Köyleri olan toprak sahipleri vardı. Köylü toprağı sürüp, ekiyor ve ürünü toprak sahibiyle paylaşıyordu. Ülkeden kuruyemiş, kuru üzüm, badem, kuru kayısı, halı, yün ve başka tarım ürünleri ihraç ediliyordu. Bunun karşılığında iğneden tutun da otomobile kadar her türlü endüstri ürünü ithal ediliyordu. Ermeniler arasında işsizler çoktu. Tebriz'in yerlileri oldukça iyi şartlarda yaşıyorlardı; çocuklar 40 yaşına gelene kadar ebeveynlerinin sırtından geçiniyor

ve hiçbir iş yapmıyorlardı. Onlar için bir zanaat öğrenmek, işçi veya dükkâncı olmak onur kırıcı işlerdi; çalışmak istedikleri işler de onlara verilmediğinden ya böyle işsiz kalıyorlar ya da öğretmenlik yapıyorlardı. Sürgünler arasında hemen çalışmaya başlayan kuyumcu, gümüşçü, makina ustası, fırıncı gibi zanaatkârlar vardı.

Ben berberlik yapmaya başladım. Sonra Khaçatur Bağdasaryan'ın öğütlerine uyarak Marağa Şehri'ne gidip orda kendi berber dükkânımı açtım. Oldukça başarılı oldum; zira benimkinden başka berber dükkânı yoktu. Marağa'da 200 hane Ermeni, yaklaşık 1000 kişi yaşıyordu. Orda bir Ermeni okulu ve kilisesi vardı. Ermeni tiyatrocusu Mıkırtiç Taşçıyan oraya gelmiş "Namus", "Namus İçin", "Maşdıbad", vs. gibi Ermenice ve Azerice oyunlar sahneliyordu. Melkonyan ve Arustamyan adında, ikisi de Ermenistan'dan gelmiş Ermeni doktorlar vardı. Asıl Marağalılar tüccar ve zanaatkârdılar. Marağa'da çok sayıda üzüm bağı bulunuyor ve büyük miktarlarda kuru üzüm ihraç ediliyordu; o yüzden de Tebriz'deki tüccarların hepsi de Marağa'da kuru üzüm fabrikalarına sahipti; bu fabrikalar üzümü özel makinelerle temizleyip kutulara doldurduktan sonra Avrupa'ya ve Rusya'ya sevk ediyorlardı. Kuru üzüm dışında badem de ihraç ediyorlardı. Ben Marağalı gençlerle çok çabuk senli benli oldum; onların hepsi akşamları benim dükkânımda toplanırdı; birlikte iyi vakit geçirirdik. Ben hızla Türkçe öğrendim; zira Marağalılar iyi Türkçe biliyorlardı. İyi para kazanmaya başladım. Ailemi Tebriz'den getirttim. Mıkırtiç Taşçıyan'ın teklifi üzerine birkaç piyeste oynadım; "Harabeler Üzerinde", "Eski Tanrılar", vb. gibi oyunlarda rol aldım.

1934'te hem çok güzel, hem çok iyi eğitilmiş, hem de şiirler yazan Lidya'yla evlendim. Birlikte çok mutluyduk; özellikle de, önce Anahit sonra da Vahagn doğduğunda. Sonra Tebriz'e yerleştik. Üçüncü çocuğumuzu dünyaya getirirken benim sevgili hayat arkadaşım hem benden, hem de Anahit'imden ve Vahagn'imden ayrılarak hayata gözlerini yumdu. Son nefesini verirken aşağıdaki dizeleri yazdı :

"Ölüm döşeğimde bile olsam,
Sen de hep başucumda duruyorsan,
Yanımda öldüğümü bilerek,
İçim rahat gözlerimi yumarım."

Çocuklar küçük olduğu için, onlara bakan birisi olsun diye mecburen yeniden evlendim.

Pek çok zorlukla karşılaştıktan sonra bir sinema salonu kiraladım; iyi filmler getirtip oynattım ve başarılı oldum. Sonra kendi sinema salonum ve "Otel Asya" isimli bir otelim oldu. Ben yakınlarıma, erkek kardeşlerime hep yardım ettim; onlar şimdi Tebriz'dedirler ve maddi durumları iyidir. Kızım Anahit, Tebriz Üniversitesi Filoloji bölümünü birincilikle bitirdi. Sonra, aynı üniversitede kütüphanecilik dalında master yaptı ve yüksek öğrenimine Londra'da devam etti; kütüphanecilik dalında "University College London"da ikinci bir master daha yaptı. Kendisi, Gevorg Ğazarian'la evli olup Lidya ve Ara isimli iki çocuğu vardır; Londra'da, pazar günleri faaliyet gösteren Gevorg Tahta Ermeni Cemaat Okulu'nun müdiresidir.

Ben pek çok ülke dolaştım; belki dolaşmadığım ülke yoktur, ama benim hayalim gelip vatanımda yaşamaktı ve 1995 yılında, Büyük Felaket'in sekseninci yıldönümünde, Felaket'ten

kurtulmuş bir Diaspora Ermenisi olarak bana Ermenistan Cumhuriyeti pasaportu verdiler; bu istisnai bir olaydı. Ve şimdi, Yerevan'a yerleştiğime üç yıl oldu; burada kendi evim var ve mutluyum; ailem ve sevimli torunlarım devamlı bana ziyarete gelirler. Rüyam vatanımda yaşamaktı ve bu rüyam gerçekleşti.